

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Proč nejsem krizovým manažerem

V roce 1924 v nově vzniklé Peroutkově *Přítomnosti* proběhla dnes již proslulá anketa *Proč nejsem komunistou*. Tuto tezi obhájila celá plejáda osobností tehdejšího kulturního života. Legendárním se stalo stanovisko Karla Čapka, ale stejně zajímavě řešili tuto otázku Josef Čapek, Jan Herben, František Langer, Josef Kopta, etc. Krátce po vzniku Komunistické strany ČSR byla tato otázka zcela na místě, protože slovo komunisty teprve hledalo svůj význam.

Uběhlo téměř sto let a nacházíme se v situaci, kdy slova opět získávají nové významy. V poslední době často slyšíme slovní krizový manažer. Co znamená? Jaký člověk se skrývá pod tímto označením? Jaká je skutečná odbornost takového člověka? Řeší krize, nebo je vytváří?

Sledujeme chaotické a nahodilé přesuny ministrů české vlády. Co by se stalo, kdyby *krizový manažer* začal řídit jakoukoli školu? Pak by se učitel chemie, nesouhlasící s jeho názory, ocitl na dlažbě; na jeho místo by nastoupil češtinář, který má kladný vztah k chemii. Jak by asi pak vypadala výuka chemie? Jirotkův strýček František by odpověděl: „VÍ BŮH!“

Ve světle termínu *krizový manažer* se skromnost jeví jako přežitek. A tak trochu neskromně můžeme říci, že naši studenti stále tvoří originální a kvalitní díla. *Výlet do neznáma* Alžběty Mejsnarové (5. A) je následován avantgardním májovým výkřikem *Já se těším* maturanta Jiřího Kováře (8. A). Výtvarnice Veronika Mejsnarová (4. A) texty doplnila kresbou *Naděje je nesmrtelná* a akvarelem *Nový život*.

Jan Salvét a Jan Krejčí

Výlet do neznáma

Už zase mám ten pocit. Žaludek se mi svírá a nemyslím na nic jiného. Proč zrovna já musím podstoupit tuhle cestu? A proč teď, když vůbec nejsem připravená?

Chtěla jsem je utiшит. Od začátku všichni říkali, ať se připravím. Rodiče, sourozenci, učitelé, přátelé. Všichni se snažili dávat rady. Rady, které způsobí víc zlého než dobrého. A jak se smáli, když jsem je na kolenou prosila. Prosila, ať mě neposílají pryč. Do neznáma, samotnou.

„Sbal si jen to základní. Netahej ty krámy, co sbíráš!“ řekla sestra. „Co ty o tom víš. Sama si tu budeš hovět, zatímco já. Já budu podstupovat všechny ty strasti,“ odpověděla jsem. Nemají pro mě pochopení. „Nedělej, jak bys neměla na výběr. Zůstaň! Ale co pak?“ Ale co pak? Jako by ta otázka neměla žádnou váhu. Vždyť obsahuje budoucnost jedince, třeba jeho celý život.

Chtěla jsem křičet. Vyřknout vše nevyřčené. Oni mi to ale zakázali. Už jako dítěti mi vyasfaltovali cestu, předurčili budoucnost. Ale já chtěla jít travou! Nedali mi na výběr. Tak se tu teď soužím. A připravuji se na cestu, kterou jsem si nevybrala.

„Co myslíš? Budeš se chtít vrátit zpět?“ tázal se mně bratr. „Nevím. Víš, svět je velkej a jedno město je na mě moc malý,“ řekla jsem. „Nezmizím. Jen se pomalu vytratím. A pokud to tak má být, zůstanu tam.“ „Už se taky bojím, pošlou mě tam taky?“ pronesl se strachem, který získal ode mne. „Asi ano.“

Chtěla jsem brečet. Vždyť mi chtějí vzít vše, co jsem doposud měla. Vytrhnou mě jako zub a až se budu chtít vrátit, místo na mě už nezbyde. Jejich čas se nezastaví, půjdou dál. Beze mě.

„Budeš mi docela chybět,“ řekl bratr. Proč ale teď? Měl šanci celé roky. Teď musím ale odejít. „Taky mi budeš chybět. Ale věř mi, že si ráda odpočinu od tvých naschválů,“ odvětila jsem.

Chtěla jsem se zbavit strachu. Nešlo to. Strach do mě zasadili před čtyřmi lety. Řekli: „Začni s přípravou, pokud to chceš zvládnout a odejít tam. Chce to 4 roky příprav.“ Proč mi to dělali? Možná to ale k něčemu bylo, odcházím.

Dočasné soužení ustává. V mém těle převažuje adrenalin a endorfiny. Je to tu skvělé. Žádné neznámo, teď je to můj domov. Za pár let to čeká i mladší sestru. Kdo by se ale strachoval? Vždyť je to jen vysoká škola.

Alžběta Mejsnarová (5. A)

Já se těším

Těším se, až zase budu poznávat lidi podle obličejů, a ne podle toho, co mají na sobě.

Až si zase nebudu připadat divně, když budu někomu podávat ruku.

A mrzí mě, že už nestihnu potkávat studenty na chodbě a ptát se jich, jaké mají dny a z čeho píšou testy a co budou dělat o víkendu.

A při první příležitosti nasednu do vlaku, pojedu někam hrozně daleko a budu jen koukat z okna, jak mi před očima utíká svět, jak se lidi budí z hibernace a probouzejí k životu.

Těším se na lidi,

protože bez lidí člověk neví, co je za člověka.

A těším se, až budu mít s kým pít, protože samotného mě to už nebaví.

Až si sedneme na jedno a vrátíme se domů po sedmi a já se zase příšerně ztrapním jako vždycky

a druhý den ráno budeme skládat střípky předchozího večera, protože kdo si má po sedmi pivech něco pamatovat.

Těším se, že všichni budou žít na sto deset procent a třeba si budou aspoň chvíli vážit přírody, volnosti, svobody a hospod.

Ale spousta lidí si s sebou ponese ten hnusnej pocit, že spláchli rok života do hajzlu.

A ono se není čemu divit, rok uplyne jako nic, když je každé den úplně stejnej.

A já už žízním po změně, po svobodě, po životě,

už chci vyrazit do Českýho Ráje a spát pod širákem a jezdit sám autobusem a s kamarády vlakem

a oholím si hlavu, abych jí ulehčil, protože je hrozně těžká ze všech těch myšlenek.

Já už chci žít, nechci jen přežívat, zažívám antidepresi, chci vylézt ze dveří a

jít na konec světa nebo aspoň do Partyzána

protože mě život hrozně baví, a i když jsem na světlo naděje zapomněl, tak ještě nevyhaslo.

Já se těším...

Jiří Kovář (8. A)

Veronika Mejsnarová (4. A)